

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.527 van 2 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN DE KERKHOF en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in februari of maart 2002 (gehoorverslag CGVS, 29.01.2008, p. 7) het Rijk binnen en diende op 9 november 2007 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde de Indische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Hoshiarpur te Punjab. Uw vader is een militair op rust. Toen u in juli 2001 met de wagen huiswaarts ging, reed u ongewild een dronken man die zich op de openbare weg bevond dood. Uit vrees voor politionele gevolgen, reed u onmiddellijk door naar een vriend. De volgende dag reisde u naar Delhi, van waaruit u uw vlucht uit India organiseerde. Immers een vriend bracht u op de hoogte dat de familie van de omgekomen man een klacht tegen u indiende en de politie een*

F.I.R. ("First Information Report" of proces-verbaal) tegen u had opgesteld. Uw familie zou in het bezit zijn van een kopie van deze klacht en van het F.I.R.. Hierin werd u door de familie van de jongen bedreigd met de dood. Na ongeveer vijftien dagen reisde u vanuit Delhi per vliegtuig naar Moskou, waar u een week verbleef. Vervolgens reisde u via Slowakije en Praag naar Parijs. U woonde een drietal maanden in Parijs en werkte er als bezorger van reclamebladen. Omwille van de slechte accommodatie in Parijs, besloot u naar België te gaan. U arriveerde hier in februari of maart 2002 en werkt sindsdien nu en dan in de fruitteeltsector. U vroeg hier asiel aan op 9 november 2007. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een schoolcertificaat neer, evenals een kopie van het tegen u opgestelde F.I.R.. Via telefonisch contact met uw ouders, vernam u dat de politie uw ouderlijke woning binnenviel op zoek naar u in kader van het eerder beschreven ongeval."

1. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Identiteit.

4. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam te adstrueren te meer daar hij reeds zes jaar in België is, hij gereisd heeft met een eigen paspoort en een kopie van zijn paspoort in India ligt bij zijn familie. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan met originele identiteitsdocumenten met foto. De schoolattesten die verzoeker aanvoert kunnen bezwaarlijk zijn voorgehouden identiteit staven. Verzoekers gebrek aan identiteitsdocumenten is derhalve een negatieve indicatie met betrekking tot zijn algehele geloofwaardigheid en zijn wil tot medewerking.

Nopens de vluchtelingenstatus.

5. Verzoeker beweert in India betrokken te zijn geraakt bij een dodelijk verkeersongeval en *“sloeg op de vlucht uit India na reële doodsb bedreigingen vanwege de familie van het slachtoffer en uit vrees terecht te komen in mensonterende gevangenschappen”*.
1. De ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming wordt ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker na aankomst in België uitzonderlijk lang, met name vijf jaar, wachtte met het indienen van een asielaanvraag.
1. Verzoekers verklaring dat hij bij zijn binnenkomst in België in februari 2002 *“een zorgeloos bestaan [leidde] in de fruitteeltsector te Limburg alwaar hij was tewerkgesteld, zodat er ook helemaal geen concrete aanleiding was tot het aanvragen van een asielprocedure”*. Verzoeker was tewerkgesteld binnen de Sikhs-gemeenschap in de fruitsector en aldus bekend met het risico uitgewezen te worden. Uit verzoekers houding kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid te meer daar hij illegaal te werk gesteld was en steeds kon worden gerepatriëerd. Dat hij pas na vijf jaar weet kreeg van het bestaan van de asielprocedure is ongeloofwaardig en biedt desnoods een verklaring bij een immigratie maar niet voor een beweerde vrees voor vervolging en de consequenties ervan voor hemzelf en mogelijk voor zijn familie. Verzoeker biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor zijn nalatigheid, wat de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven ondermijnt.
2. De Commissaris-generaal meent *“dat u niet aannemelijk heeft gemaakt India uit vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Conventie te hebben verlaten, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming”* omdat verzoekers vluchtmotieven *“zijn zowel van interpersoonlijke (tussen u en de familie van het slachtoffer) als van gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie”*.
1. De bestreden beslissing stelt: *“Uw vluchttreden uit India, met name dat u door de Indiase politie zou gezocht worden, is volledig te herleiden tot het eerder beschreven verkeersongeval waarbij een man het leven liet. De bedreigingen van de kant van de familie van het slachtoffer, wijzen geenszins op een daadwerkelijke persoonsgerichte vervolging door de Indiase autoriteiten maar op een persoonlijke afrekening tengevolge van het ongeval waarbij u onvrijwillig een man doodreed. Het “F.I.R.” dat jegens u door de plaatselijke politie werd opgesteld nadat de familie van het slachtoffer een klacht neerlegde, kadert in een normale rechtsprocedure en geeft evenmin blijk dat er sprake is van het overstijgen van het gebruikelijke onderzoeksniveau naar een ongeval. U kon voorts geen gegronde reden geven waarom u India verlaten heeft alvorens het onderzoek naar het ongeval en een eventueel gerechtelijke procedure af te wachten. Immers blijkt nergens uit uw asielrelaas waarom u omwille van een van de redenen van de Conventie een partijdig en/of oneerlijk proces hoeft te vrezen.”*
2. Verzoeker wijst op het “First Information Report” dat hij voorlegde en stelt inzake zijn voorgehouden vervolging: *“Bescherming vanwege de politiediensten hoeft verzoeker geenszins te verwachten. Het is algemeen bekend dat ondanks de uitgebreide (grond)wettelijke waarborgen is er in India sprake van mensenrechtenschendingen. Op lokaal en regionaal bestuursniveau komt willekeurig en hard optreden van de politie en van legereenheden voor. Met name in gebieden die door sociale onrust, al dan niet gewelddadige afscheidingsbewegingen en terroristische activiteiten, worden*

gekenmerkt (Jammu en Kashmir, Punjab en de Noordoostelijke deelstaten). Willekeurige detentie, marteling en mishandeling tijdens hechtenis en verdwijningen en buitengerechtelijke executies vinden echter ook in andere delen van India plaats. Dood door marteling in politiecellen komt voor. Het Jaarboek India van 2006 van Amnesty International en het VN-Comité voor de Rechten van de Mens hebben India reeds herhaaldelijk op de vingers getikt voor de herhaaldelijke schending van de mensenrechten. Indien verzoeker in beroep dient terug te keren naar India, is het dan ook zeer aannemelijk dat hij zal worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffing, hetzij vanwege de familieleden van het slachtoffer, hetzij vanwege de politiediensten. Minstens loopt verzoeker in beroep een aanzienlijke kans op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, indien hij zou worden vervolgd door de politiediensten en ten dien einde zou worden opgesloten in de Indische gevangenissen te Punjab. Gevangenissen in India, zeker in de arme regio Punjab waarvan verzoeker in beroep afkomstig is, worden gekenmerkt door een hoge mate van overbevolking, tekort aan medisch personeel en ernstig gebrek aan hygiëne en andere sanitaire voorzieningen. Dententieregels en reglementering betreffende vroegtijdige invrijheidsstelling worden er bovendien flagrant met de voeten getreden. In die zin kan verwezen worden naar rechtspraak van het voormalig Europees Comité voor de Rechten van de Mens en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: Comité Mensenrechten, 26 oktober 2000, Kudla vs. Polen; Comité Mensenrechten, 15 juli 2002, Kalashnikov vs. Rusland; Comité Mensenrechten, 7 juli 1989, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, Publ. Court, Series A, vol. 161.”

3. De “FIR” die verzoeker neerlegde betreft een fax van een kopie. De Raad hecht principieel geen geloof aan faxen noch kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (R.v.St., X, nr. 142.624, maart 2005; R.v.St., X, nr. 133.135, 25 juni 2004). Verzoeker toont zes jaar nadat een dergelijk FIR werd uitgeschreven niet aan dat een rechtszaak lopende is en hij nog steeds gezocht is. Ten slotte toont verzoeker zijn identiteit niet aan zodat hij niet aantoonbaar dat dit document hem aanbelangt en hij het onderwerp is van een gerechtelijk onderzoek.
4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In zoverre er geloof gehecht kan worden aan verzoekers voorgehouden vervolging naar aanleiding van een verkeersongeval en daargelaten de vaststelling dat verzoeker hiervan geen bewijzen aanbrengt, verduidelijkt hij niet dat de opsporing en een eventuele gevangenisstraf ingegeven zijn door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De Commissaris-generaal wijst er terecht op dat de feiten van gemeenschappelijke aard zijn en, voor zover zijn verklaringen echt zijn, er geen elementen op wijzen dat verzoeker een onrechtvaardige straf of behandeling zou krijgen in de zin van het vluchtelingenverdrag.
5. Wat zijn voorgehouden vrees voor represaillemaatregelen uitgaande van de familie van het slachtoffer betreft dient te worden gewezen op de bijzonder lacunaire verklaringen van verzoeker in dit verband. Verzoeker kent het slachtoffer niet noch de

- volgens het verzoekschrift, welvarende - familie van het slachtoffer, waardoor zijn vrees voor deze familie niet kan overtuigen. Verzoeker moet minstens aantonen, wie deze familie is, waarom hij meent dat deze een bijzondere invloed heeft op de politiediensten en waarom en hoe dit het verloop van de rechtsgang kan beïnvloeden. Voor zover verzoekers verklaringen waarachtig zouden zijn is het niet aannemelijk dat de familie van het slachtoffer ondertussen geen concrete maatregelen genomen heeft tegen verzoeker en zijn familie. Verzoekers verklaringen blijven zes jaar na de feiten nog steeds hypothetisch zodat er geen geloof aan gehecht kan worden.

6. De landenrapporten toegevoegd aan het verzoekschrift volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk, persoonlijk en systematisch wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, geheel in gebreke (R.v.St., nr.121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004) .
7. Wat betreft artikel 3 EVRM dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont, noch zijn beweerde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Bovendien moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk een persoon al dan niet de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) of subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van dezelfde wet) toekennen, en dat in onderhavige procedure geen uitspraak wordt gedaan over een terugleidingsmaatregel. Voor zover artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt verwezen naar wat volgt, paragraaf 5.
3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

6. *“In ondergeschikte orde” vraagt verzoeker “minstens de subsidiaire bescherming toe te willen kennen in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet”.*
1. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont niet aan in de specifieke negatieve aandacht te staan van zijn overheid waardoor zijn vrees voor vervolging niet wordt aangetoond. Hij toont evenmin aan dat er bepaalde elementen zouden zijn, waaruit zou kunnen blijken dat in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken

dhr. B. PIL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

K. DECLERCK.

